

РЕШЕНИЕ

№ 2460

София, 16.03.2022

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Второ отделение, в съдебно заседание на шестнадесети февруари две хиляди и двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ: ЛОЗАН ПАНОВ

СЛАВИНА ВЛАДОВА

при секретар Илияна Венелинова и с участието

Иванова

на прокурора Рая Бончева

изслуша
докладваното

от председателя ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

по адм. дело № 10023/2021.

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационен протест на Окръжна прокуратура – Благоевград против решение № 1025 от 09.06.2021 г., постановено по адм.д. № 333/2021 г. по описа на Административен съд гр. Благоевград. Касаторът навежда доводи за неправилност на обжалваното решение като постановено в нарушение на материалния закон и необоснованост. Моли за отмяната му.

Ответникът – „Белви“ ООД, чрез процесуалния си представител, оспорва касационния протест. Моли обжалваното решение да бъде оставено в сила и претендира присъждане на направените по делото разноски.

Прокурорът от Върховната административна прокуратура дава заключение за основателност на касационния протест.

По делото е депозирана и частна жалба от „Белви“ ООД против определение № 1460 от 10.08.2021 г., постановено по делото, с което молбата на дружеството за изменение на постановеното по делото решение в частта му за разноските е оставена без уважение.

Върховният административен съд, второ отделение, намира касационния протест за процесуално допустим, като подаден в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна, а разгледан по същество за неоснователен, като съображенията за това са следните:

С обжалваното решение Административен съд гр. Благоевград отхвърля протеста на прокурор при Окръжна прокуратура – Благоевград срещу

разрешение за строеж №111/14.10.2014 г. - МВЕЦ „Сугарево“, издадено от главния архитект на община Сандански на „Белви“ ООД.

За да постанови този резултат съдът приема, че оспореното разрешение за строеж е издадено от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Излага съображения, че към датата на издаване на разрешението за строеж и към настоящия момент възложителят разполага с разрешително за водовземане и ползване на воден обект, което съгласно Закона за водите, дава право на титуляря му за изграждане на нови съоръжения за водовземане на повърхностни води, като се позовава на чл. 46а, ал. 1 от Закона за водите. Констатира, че дружеството е придобило качеството на възложител по смисъла на чл. 161, ал. 1, предл. трето ЗУТ, като в производството по издаване на разрешението за строеж представя всички необходими документи съобразно изискванията на ЗУТ, ЗВ и ЗООС. По тези съображения съдът прави извод за съответствие на оспореното разрешение за строеж с материалния закон, като сочи, че не са допуснати нарушения обосноваващи неговата нищожност.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и е обосновано.

Правилно съдът приема, че за да бъде нищожен, административния акт следва да е засегнат от особено тежък порок, който да е пречка актът да породи целеното от издателя действие. Съобразно посочения критерий, нищожни са актовете издадени от некомпетентен орган, тези постановени при липса на форма или при толкова съществено нарушаване на административнопроизводствените правила, довело практически до липса на волеизявление. Противоречието с материалния закон, може да обоснове нищожност, когато е налице пълна липса на предпоставките на приложимата правна норма, когато актът е издаден изцяло при липса на законово основание или когато акт с такова съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон или от никой орган.

В съответствие с изложеното и при правило тълкуване и прилагане на закона Административен съд гр. Благоевград приема, че оспореното разрешение за строеж е издадено от компетентен орган, съобразно чл. 148, ал. 2 ЗУТ, а именно главният архитект на общината. Законосъобразни са и изводите на съда, че административният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, обосноваващи неговата нищожност.

Относно нарушенията на материалния закон правилно съдът приема, че твърденията в протеста, че в нарушение на чл.7, ал. 5, т. 3 от Закона за

държавната собственост не е налице решение на Министерския съвет на РБ, поради което дружеството няма качеството на възложител по смисъла на чл. 161, ал. 1 ЗУТ, са неоснователни. Основният спорен въпрос по делото е дали следва да има учредено по надлежния ред право на строеж в руслото на реката. Съгласно чл. 7, ал. 5, т. 3 от Закона за държавната собственост, на който се позовава касаторът, в случаите и при условията, определени със закон, с решение на Министерския съвет върху имоти – изключителна и публична държавна собственост, може да се учредяват ограничени вещни права, когато това е необходимо за изграждане на линейни обекти на техническата инфраструктура, попадащи в т. 1 и 2 – когато няма друга техническа възможност или когато друго техническо решение е явно икономически нецелесъобразно. Законосъобразен е изводът на първоинстанционния съд, че напорния тръбопровод и водохващането не са линейни обекти на техническата инфраструктура по смисъла на § 1а от Допълнителните разпоредби на Закона за кадастъра и имотния регистър вр. чл. 64 ЗУТ, поради което и цитираната норма на чл. 7, ал. 5, т. 3 от Закона за държавната собственост е неприложима. Видно от обяснителните записки към проектите за обект напорен тръбопровод е, че същият представлява част от техническите съоръжения, необходими за функционирането на МВЕЦ, като отвежда необходимото водно количество до хидроагрегатите на МВЕЦ, поради което същият не е линеен обект по смисъла на § 1а от Допълнителните разпоредби на Закона за кадастъра и имотния регистър вр. чл. 64 ЗУТ. Несъмнено водохващането също не е линеен обект по смисъла на закона. По делото е установено, че „Белви“ ООД притежава действащо разрешително за водоползване и ползване на воден обект (стр. 106). В разрешителното изрично е посочена цел на ползването, а именно изграждане на речно водохващане алпийски тип в руслото на р. Сугаревска на кота дъно река 860,0 м с точно посочени географски координати. Посочени са и мястото на водовземането и място на водоползването. Дадена е схема и технически параметри на съоръженията в т.ч. подробно е описано речното водохващане, напорен тръбопровод с описани параметри, сграда на МВЕЦ и изтичало на МВЕЦ. Установено е, че проектирането на подобект „водохващане“ е на база одобрен ПУП и е съгласувано със съответните държавни институции, както и че водохващането е проектирано съобразно издадената виза от главния архитект на Община Сандански. Видно от заданието за проектиране на подобект „Водохващане“ на МВЕЦ е, че е предвидено същото да се изгради по параметрите на разрешителното за водоползване. По делото са приложени и обяснителни записки и проекти за водохващането и напорния тръбопровод съобразно издадено разрешително за водоползване и ползване на воден обект. Следователно в

разрешителното за водоползване и ползване на воден обект са описани точните параметри и координати за извършване на строителството, от което притежателят му не може да се отклонява, а органът разрешава строителството е длъжен да се съобрази с него. При тези данни правилно съдът се позовава и тълкува нормата на чл. 46а, ал. 1 от Закона за водите съгласно, която представянето на разрешително по чл. 44 и 46 е необходимо условие за одобряване на проекта и за издаване на разрешение за строеж по реда на Закона за устройство на територията. От което следва, че „Белви“ ООД притежава качеството на възложител по смисъла на чл. 161, ал. 1, предложение трето ЗУТ, а именно лице, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. Ето защо изводът на първоинстанционният съд, че при издаване на оспореното разрешение за строеж не са допуснати нарушения на материалния закон, обосноваващи неговата нищожност, е законосъобразен и обоснован.

С оглед на изложеното Върховният административен съд намира, че обжалваното решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. При направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК настоящата инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Частната жалба на „Белви“ ООД срещу постановеното по делото определение е допустима, но неоснователна.

Правилно съдът оставя без уважение искането на дружеството за изменение на постановеното по делото решение в частта му за разноските. Законосъобразен и обоснован е изводът, че предвид действителната фактическа и правна сложност на делото, уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение е прекомерно, поради което като го редуцира, съдът постановява определение в съответствие с материалния закон, което следва да се остави в сила.

Предвид изхода на делото, направеното своевременно искане за присъждане на разноси и приложените доказателства за заплащането им следва да се осъди Окръжна прокуратура Благоевград да заплати на „Белви“ ООД сумата 3732 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения Върховният административен съд, второ отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1025 от 09.06.2021 г., постановено по адм.д. № 333/2021 г. по описа на Административен съд гр. Благоевград.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 1460 от 10.08.2021 г., постановено по

адм.д. № 333/2021 г. по описа на Административен съд гр. Благоевград.
ОСЪЖДА Окръжна прокуратура Благоевград да заплати на "Белви" ООД,
[ЕИК] сумата 3732 лв.(три хиляди седемстотин тридесет и два лева),
представляваща направени по делото разноски в касационното
производство.

Решението не подлежи на обжалване.